

РЕШЕНИЕ

№ 742

гр. София, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктор Б. Чаушев

Членове: Д. Талева
Анна Кофинова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
в присъствието на прокурора В. В.
като разгледа докладваното от Виктор Б. Чаушев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20231100603259 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава двадесет и първа НПК.

В Софийски градски съд е депозирана жалба от упълномощения защитник на подсъдимата Т. Д. Д. срещу присъда на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 111 състав, от 15.11.2022г., по НОХД 12461/2020г., с която подсъдимата Т. Д. Д. е призната за виновна в това, че: На 25.04.2018г. в гр.София, на Стоков базар „Илиянци“ се заканила с убийство на М. П. Х. и това заканване е възбудило у М. Х. основателен страх за живота ѝ, поради което и на основание чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК и чл.55,ал.1,т.2,б.Б НК ѝ е наложено наказание „ПРОБАЦИЯ“, със следните пробационни мерки-Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година и Задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично и за срок от една година.

С въззивната жалба упълномощеният защитник на подсъдимата Д. атакува първоинстанционния съдебен акт с искане за неговата отмяна и постановяване на нова присъда, с която подсъдимата да бъде оправдана по

това обвинение.

В допълнение към въззивната си жалба защитникът обосновава това си искане с изнасяне на твърдения за необоснованост на атакуваната присъда и с посочване на съображения ,в които се изразява,според него, неправилната оценка на доказателствената съвкупност като коментира показанията на свидетелите М. Х., Н.Я., Р.П., Р.Х., В. Х. и М.Т.. Навеждат се доводи за несъответствие на показанията на посочените свидетели с показанията на разпитаната, като свидетел в хода на съдебното производство С. А.. Изразява се становище,че в резултат на тези нарушения,допуснати от първоинстанционният съд при анализа на доказателствената съвкупност, била приета за установена некоректна фактическа обстановка, което довело и до неправилно приложение на материалния закон относно наличието на съставомерни признаци на състава на чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК. Поддържа се искането за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимата Д. да бъде призната за невиновна и оправдана по обвинението по чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК.

В съдебно заседание по настоящото въззивно производство, проведено на 29.09.2023г. ,по време на съдебните прения пред въззивния съд , защитникът на подсъдимата Д. изнася твърдения , с които поддържа изложените във въззивната жалба и допълнението към нея доводи, като в заключителните си думи моли съда да отмени изцяло първоинстанционната присъда и да постанови нова, с която Т. Д. да бъде призната за невиновна и оправдана по обвинение за престъпление по чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК.

Подсъдимата Т. Д. подкрепя изказаните от нейния защитник доводи и искане, като при упражняване на правото си на последна дума заявява,че желае да бъде оправдана.

Прокурорът в производството пред Софийски градски съд изразява становище, че инкриминираното деяние и авторството на подсъдимата Д. са доказани по безспорен и категоричен начин от събраната доказателствена съвкупност,която била подробно анализирана от първия съд и с оглед на това обжалваната присъда се явява правилна, законосъобразна и обоснована и като такава следва да бъде потвърдена.

Повереникът на частния обвинител, изразява пред въззивния съд, становище,че районния съд е събрал всички необходими доказателства, които

е обсъдил подробно в мотивите си и им е дал правилна оценка, поради което оспорената присъда следва да бъде потвърдена, като законосъобразна.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства намери, че жалбата на упълномощения защитник на подсъдимата е допустима ,тъй като е депозирана своевременно и от легитимирана страна в наказателния процес.

Упражнявайки правомощията си за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият въззивен състав намира, че първоинстанционната присъда е постановена при правилно изяснена фактическа обстановка, която се обосновава от събраните по делото доказателства, коректно анализирани в мотивите към присъдата.

Извършвайки самостоятелен анализ на събраните в хода на първоинстанционното съдебно производство доказателства, настоящият въззивен съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

На 25.04.2018г. в гр.София, свидетелката М. Х. била на Стоков базар „Илиянци“, където стопанисвала павилион за дрехи. Около 15,30 часа покрай търговския обект на св.Х. минавала подсъдимата Т. Д. и видяла М. Х., която подреждала стоки в обекта. Между подс.Д. и св.М. Х. съществували влошени междуличностни отношения със значителна давност,започнали от прекратяване на родството по сватовство между тях,чрез развода между подс.Д. и св.Р.Х.-брат на М. Х. и породени от убеждението на подсъдимата,че основна причина за възлагане упражняването на родителските права върху нейната и на Х. дъщеря на последния и за влошените отношения между нея и дъщеря й-св.Р.П., била намесата на лелята-св.М. Х., която помагала на брат си в грижите за Р.П. и била изградила с последната близки отношения,които подсъдимата искала да бъдат преустановени. Подсъдимата Д. се приближила до св.М. Х. и започнала на висок тон да отправя реплики, съдържащи обидни квалификации за свидетелката Х.. Наред с това подс.Д. ,със същия висок тон, казвала на св.Х. и че ще я закопае в асфалта на улицата,че ще запали нея и семейството й, докато спят и че преди да умре, ще види нея мъртва, след което посегнала да удари Х. с ръка, но не успяла. Това поведение на подс.Д. привлякло вниманието на св.М.Т., който стопанисвал съседен търговски обект. Св.Т. се приближил до двете жени, застанал между тях и казал на

подсъдимата да престане да крещи, че там не било място за подобно поведение и я приканил да напусне. След намесата на св.Т., подс.Д. си тръгнала,като казала на св.Х., която била клекнала ,че този път са я спасили,но при следващия нямало да ѝ се размине.

При постановяване на атакувания съдебен акт първостепенният съд е обсъдил задълбочено/заедно и поотделно/ събраните пред него и на досъдебно производство относими гласни и писмени доказателства и способности за доказване: показанията на свидетелите М. Х., Н.Я., Р.Х., Р.П., В. Х., М.Т. и С. А., писмени доказателства– справка за съдимост, способности за доказване – СППЕ.

Въззивният съд преценява, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал , като споделя доводите и съображенията му, отразени в мотивите към оспорваната негова присъда.

Показанията на свидетелите М. Х. и М.Т. , в качеството им на очевидци, са носители на пряка доказателствена информация за времето и мястото на извършване на инкриминираното деяние, за осъщественото спрямо М. Х. вербално посегателство и за конкретните действия на подсъдимата,чрез които същата упражнила словесна агресия срещу Х. и за ясно изразената от Д. насоченост на тези ѝ действия към насаждане на страх у пострадалата за нейното физическо съществуване. Правилно районният съд е кредитирал изцяло тези показания на свидетелите Х. и Т.,дадени от тях в хода на съдебното следствие, като е съобразил ,от една страна обстоятелството,че всеки от свидетелите е последователен в позицията си и непротиворечиво излага твърденията си за възприетите лично от него действия на подсъдимата, а от друга и обстоятелството,че тези твърдения на свидетелите Х. и Т. са в съответствие помежду си и дори взаимно се допълват. Наред с това коментираните показания на свидетелите Х. и Т. се подкрепят от показанията на свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х., които лично възприели състоянието на М. Х. непосредствено след извършване на инкриминираното деяние и получили от нея първоначална информация за развилите се събития , за участието на подсъдимата в тях и за заявеното от последната намерение за осъществяване на бъдещи неправомерни действия срещу нейния и на нейни близки живот,

както и за изпитваните от М. Х. страхови преживявания. Освен това показанията на свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х. са носители на доказателствена информация и за поведението на подсъдимата Д. преди и след инкриминираното деяние и за неколнократно отправяните от нея спрямо М. Х. обидни квалификации и заплахи, както и за упражнено през 2017г. от страна на подс.Д. физическо насилие спрямо М. Х..

От заключението на извършената по делото СППЕ на подсъдимата Д. непротиворечиво се установява, че подсъдимата Д. не страда от психично заболяване, към момента на деянието не е била в състояние на афект/физиологичен или патологичен/, който да е довел до качествена промяна в съзнанието ѝ и да се е отразил негативно върху способностите ѝ да разбира значението и последиците от своите действия и да ръководи постъпките си.

Заключението на извършената по делото СППЕ на свидетелката М. Х. обосновава обстоятелствата за нейното запазено психично здраве и за наличието на психическа годност да възприема вярно събитията и да възпроизвежда фактите, при което те са настъпили. Наред с това коментираното експертно заключение аргументира извод и за интензивността и реалността на породените от деянието страхови представи у М. Х. за възможно предстоящо посегателство върху нейния живот.

С оглед изискванията на чл. 339, ал. 2 НПК въззивният състав намира за необходимо да даде изричен отговор на доводите на защитата за претендираната необоснованост и незаконосъобразност на атакуваната присъда, изложени във въззивната жалба и нейното допълнение и поддържани в съдебно заседание. Твърди се, че обосновавайки своята присъда с показанията на свидетелите М. Х., Т., Я., П., Р.Х. и В. Х., районния съд е изградил своите фактически и правни изводи върху недостоверни доказателствени източници, тъй като показанията им били неконкретни и предубедени, а и се опровергавали от други доказателства-показанията на свидетелката С. А.. Отправя се упрек към районния съд и за това, че при оценката на тези гласни доказателства не е съобразил наличието на родствени и приятелски отношения между свидетелите.

В конкретния случай правилно районният съд се е доверил на твърденията на М. Х., Т., Я., П., Р.Х. и В. Х., след извършен задълбочен и

съпоставителен анализ, и законосъобразно е основал своя краен съдебен акт и върху техните показания. Това е така, тъй като, както бе посочено и по-горе, така депозираните от коментираните свидетели показания се характеризират с последователност, логичност и съответност помежду си, като не разкриват твърдяната от защитата противоречивост между тях. Последователно и непротиворечиво всеки от свидетелите М. Х. и М.Т. е изнесъл в разпита си в хода на съдебното следствие, твърдението за отправени от страна на Д. обиди и заплахи спрямо Х., което обстоятелство всъщност единствено се отрича от защитата. Обстоятелството, че св.Х. изнася по-конкретна информация за оправените към нея от страна на подсъдимата реплики, в сравнение с по-общо формулираните твърдения на св.Т. за тях, не поражда противоречие, което да поставя под съмнение тяхната /на показанията/ достоверност. Това е така, тъй като показанията са депозирани в един значително по-късен момент след деянието, поради което логично се явява обстоятелството за запазен по-ясен и точен спомен за събитията у лицето, спрямо което са били отправени заплашителните реплики и у когото те са породили неприятни преживявания. Освен това св.Т. в своите показания също сочи, че оправените от страна на подсъдимата реплики спрямо Х. били заплашителни и били свързани със закани за запалване и лишаване от живот-„, че ще я запали, че няма да живее“. Тук е мястото да бъде посочено и това, че твърдението на защитата за наличие на приятелски отношения между М. Х. и М.Т., не намира опора в доказателствата по делото, тъй като всеки от свидетелите е определил същите, единствено като колегиални, тъй като работели за известен период от време на съседни търговски обекти в стоковия базар. На следващо място, противно на твърдението на защитата, депозираните от свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х. показания пред районния съд, не поставят под съмнение достоверността на показанията на М. Х. и М.Т., а по-скоро ги подкрепят. Всеки от свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х. коректно е посочил пред районния съд, че не е възприел лично случилото се между Д. и М. Х. на инкриминираната дата, а е научил за тези събития от разказаното им от последната. Наред с това всеки от тези свидетели е придобил лични впечатления за емоционалното състояние на М. Х., непосредствено след деянието, и за промяната в начина ѝ на живот след него. В тази им част показанията им се подкрепят категорично от заключението на СППЕ на св.Х.. Наличните между М. Х. и свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х. роднински и приятелски /за Я./ връзки самостоятелно не са в

състояние да обосноват недостоверността на показанията им и за постигнати между тях уговорки за представяне на невярна информация с цел да увредят интересите на подсъдимата. Установеното и от защитата разминаване в твърденията на свидетелите Я., П., Р.Х. и В. Х. относно конкретното съдържание на заплахите отправени от подсъдимата- „за запалване и закопаване под асфалта“, „за побой“, „за убиване и заравяне на вратата,където работиш“, от една страна намира логичното си обяснение с отдалечеността между възприемане на изразите , чрез разказа на М. Х. , до тяхното възпроизвеждане пред районния съд, а от друга опровергава подозрението на защитата за постигнати между тях договорки за предварително синхронизиране на показанията им и за „натопяване“ на подсъдимата Д..

Твърденията на свидетелите-очевидци М. Х. и М.Т. за отправените спрямо Х. от страна на Д. заплашителни реплики, не се опровергават и от сочените от защитата показания на свидетелката С. А.- сочена за очевидец от страна на защитата. Правилно районния съд не се е доверил на твърденията на св.А., че придружавала подсъдимата на инкриминираната дата на стоковия базар и че подсъдимата Д. не само,че не е заплашвала св.Х., а всъщност тя/подсъдимата/ е била обект на обидни реплики и жестове, отправени ѝ от Х., като е съобразил обстоятелството,че същите /показанията/ са изолирани и влизат в явно противоречие с другия доказателствен материал по делото,като наред с това св.А. изнася тези си твърдения за първи път едва в хода на съдебното следствие, когато е била допусната до разпит по искане на защитата, при това повече от четири години след датата на деянието. Впечатление на въззивния съдебен състав прави и обстоятелството,че показанията на св.А. се отличават с избирателна прецизност. Така св.А. сочи конкретната дата на събитията/25.04.2018г./,сочи частния обвинител М. Х., като жената, показала „среден пръст“, макар да твърди първоначално,че я е виждала само веднъж, а при въпроси на повереника за конкретното място на търговския обект на Х., за съседните обекти и за предлаганите в тях стоки, се позовава на изтеклия период от време и на това,че не я е интересувало какво се продава в павилионите, макар първоначално в показанията си да е посочила,че посещението им на „Илиянци“ е било именно с цел да си „напазарува“.

При гореописаната фактическа обстановка, правилно установена и от районния съд, предходната съдебна инстанция напълно обосновано от правна страна е приела, че с действията си подсъдимата Т. Д. е осъществила

обективните и субективните признаци на състава на престъплението чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК.

От обективна страна безспорно се установява, че на 25.04.2018г. , около 15,30часа, в гр.София, на Стоков базар „Илиянци“ Т. Д. отправила закани към присъстващата там М. Х., като ѝ заявила,че ще я закопае в асфалта, че ще ги запали ,докато спят и че преди тя самата да умре, ще я види мъртва.

Посочените обстоятелства са съставомерни признаци от обективната страна на състава на престъплението по чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК,тъй като гореописаните действия на подсъдимата Д. са били годни и обективно са били насочени към това да породят страхови представи у М. Х. за предстоящо неблагоприятно за нея и нейни близки събитие,което би засегнало техния живот и застрашило физическото им оцеляване и така да бъде мотивирана Х. да осъществи желани от Д. промени в своето поведение и конкретно в контактите и отношенията си със своята племенница. В конкретния случай, на 25.04.2018г. в гр.София, отправените от страна на подс.Д. закани спрямо М. Х. недвусмислено сочат на декларирано от страна на подсъдимата обещание за бъдещо лишаване от живот за свидетелката. Категоричността на тези закани , мястото и начина на отправяне на заплашителните изрази и демонстрираната от страна на подсъдимата последователност при упражняване на недопустим натиск върху свидетелката Х. аргументират обстоятелството, че заканването е от характер да възбуди основателен страх у заплашената, за тяхното /на заканите/ предстоящо осъществяване. Изтъкнатото от защитата обстоятелство за съществуващите между Д. и Х. обтегнати отношения със значителна продължителност и несъмнено негативната позиция на подсъдимата спрямо действията на свидетелката по повод полагане на грижи спрямо дъщерята на Д., не изключва съставомерността на отправените от нея закани по чл.144,ал.3;вр.ал.1 НК.

Това е така,тъй като от значение за съставомерността на деянието е единствено това, че такива закани са били отправени и възприети лично от Х. и същите /заканите/ са обективно годни да породят у Х. реален страх за осъществяването им и да повлияят върху свободното формиране на воля от страна на Х. за определяне начина ѝ на живот и реално са били насочени към постигане на именно такава промяна. В конкретния случай без съставомерно значение е и обстоятелството дали поддържаните между Х. и дъщерята на

подсъдимата близки взаимоотношения, като между леля и племенница, действително са се отразили негативно на контактите и връзката между подсъдимата Д. и дъщеря й-св.П., или тА. въздействие е мнимо /съществуващо единствено в представите на подсъдимата/. От значение е единствено това, че исканата от подсъдимата промяна в тези взаимоотношения и в поведението на Х. е била преследвана от Д. по недопустим начин и с неправомерни средства.

От субективна страна подсъдимата Т. Д. е извършила деянието при форма на вина пряк умисъл – съзнавала е съдържанието на отправяните от нея закани спрямо Х., тяхното възприемане от страна на Х. и за породения у последната действителен страх за осъществяването им , като пряко е целяла настъпването на този престъпен резултат.

Районният съд в своите мотиви е посочил коректно онези установени по делото обстоятелства, които са от значение за индивидуализиране на наказателната отговорност на подсъдимата Д.. Правилно районният съд е акцентирал върху необремененото съдебно минало на подсъдимата, оценявайки това като смекчаващо отговорността й обстоятелство и на осъществените от Д. предходни недопустими посегателства върху личността на Х., приемайки същите за отегчаващи отговорността й такива. Наред с това първоинстанционния съд е отчел и значителната продължителност на наказателното производство, която продължителност не е аргументирана от фактическа или правна сложност на делото и не се дължи на некоректно процесуално поведение от страна на подсъдимата, като е оценил същата като изключително смекчаващо отговорността на Д. обстоятелство. Това, както и необходимостта от предоставяне на съответна компенсация на Д. за допуснатата от органите на наказателното производство необоснована продължителност на същото, аргументира извод, че извършената от районния съд индивидуализация на наказателната отговорност на подсъдимата Т. Д., именно по реда и на основание чл.55, ал.1 , т.2, б.Б НК се явява правилна и законосъобразна. Поради това въззивния съд намира, че определеното на подсъдимата Т. Д. от първоинстанционния съд наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки- Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година и Задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично и за срок от една година, се явява законосъобразно.

Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.189,ал.3 НПК районният съд е осъдил подсъдимата Т. Д. да заплати направените по делото разноси в общ размер на 977,60 лева.

При извършената служебна проверка на материалите по наказателното производство въззивният състав не установи допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правата на страните и изискващи отмяна на атакувания съдебен акт, за да бъдат те поправени.

Поради гореизложените съображения, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда,от 15.11.2022г., на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 111 състав по НОХД 12461/2020г.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____